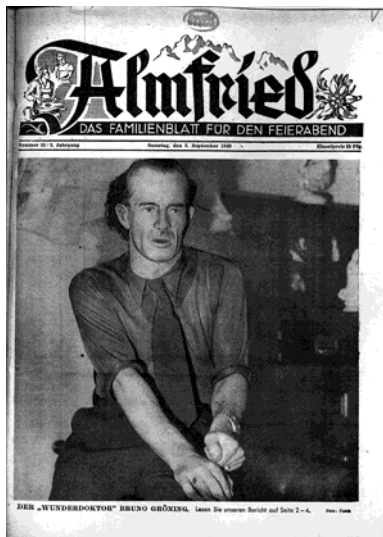

Rejs dig, og gå!

Almfried, 3.9.1949

Artikel

Rejs dig, og gå!

Speciel beretning af Joachim Slawik

Eftertryk forbudt!

Der findes ting mellem himmel og jord, Horatio, som vores skolelærdom ikke lader os drømme om. Shakespeare

Hjælpe og helbrede! Denne grundsætning har Bruno Gröning gjort til sin rettesnor. Det er ikke hans skyld, at sensationslystne mennesker har gjort ham til

mirakeldoktor, og uden særlige skrupler har rodet sandhed og opdigtet sammen. Almfried er, som det eneste tidsskrift, i stand til, gennem den kendte journalist Joachim Slawik, autentisk at berette om Bruno Grönings virke, der grænser til det vidunderlige.

Redaktionen

På vejen fra Herford til München kører en lastvogn. Dens fragt er usædvanlig. 80.000 breve, alle lidelsesfulde og med bøn om helbredelse, kører efter Bruno Gröning, mirakeldoktoren fra Herford. I månedsvis har spalterne i alle aviser været fyldt med beretninger, der strømmer ind om denne mands undergørende helbredende evne. Den ene rapport følger efter den anden, fra sensationsmeldinger om, at han var blevet fængslet, til de mest ophidsende beretninger om uhelbredeligt syge, som var blevet helbredt gennem hans kraft. Indtil videre er det sådan: En avis fra München kan fortælle, at Bruno Gröning var på vej til Bayern. Fredag den 19. august, blev der hvisket i München: "Gröning er kommet". Men ingen kendte hans opholdssted, og ingen vidste, hvor boede. På de store avisers redaktioner blev der indkaldt til konferencer, for at finde Gröning.

Kun en eneste lykkedes det at finde Bruno Gröning. Lørdag eftermiddag mødte han for første gang en repræsentant for pressen i huset hos en forretningsmand i München. Han har det ikke godt med at tale om alt, hvad der hænger sammen med aviser. For mange blade har forsøgt at stemple ham som kvaksalver, for mange har lavet en sensation af hans kraft. Gröning vil hverken have sensationer eller reklame. "Hvad De kan gøre, er at oplyse menneskene, og kun berette det, som De oplever hos mig", siger Bruno Gröning.

Allerede i de første minutter, falder det vanskeligt at berette sådan om det, der sker om mirakeldoktoren, at det virker troværdigt på alle mennesker. Apparatet, hvormed den Bayriske radio skal optage nogle få ord, som Gröning skal sige til lytterne, svigter, fordi Grönings kraft får lydbåndet til at tie. Da journalisten fortvivlet beder Gröning om undskyldning, og vil hente et nyt optagerapparat, siger han kun: "Hvorfor? Prøv igen". Og den angivelige defekt i apparatet er forsvundet, og snart kan Grönings stemme blive optaget på lydbåndet. Selv om det kunne være et uimodsigeligt bevis for hans strålekraft, er endnu ingen af de tilstedeværende overbevist. Måske var det et tilfælde, at apparatet satte ud i dette øjeblik.

Noget senere – Gröning talte ganske tvangsfrit med os – sagde han uden grund til en tilstedeværende journalist, at han havde smerter oven for nyrerne. Redaktøren, der var kendt for sin nøgternhed, måtte indrømme det. Var det igen et tilfælde?

Husets frue, som blev blind sidste år, håber på, som de mange tusinde, at blive helbredt og få synet igen fra Gröning. En ung pige, som også bor i huset, er lammet, og kan allerede efter Grönings første helbredelsesforsøg bevæge sine lemmer igen.

Langsomt får vi tillid til Grönings arbejde, og vi forpligter os til kun at berette objektivt, ligegyldigt, om hans virke er begribeligt eller ufatteligt for os.

Næste dag mødes vi tidligt omkring klokken ni med Bruno Gröning og hans ledsager, for med dem at køre til Rosenheim. Hr. Leo Harward, ejeren af Traberhof i Happing, havde for et halvt år siden skrevet til Herford, og bedt Gröning om hjælp til sin svigerinde, som havde været lammet i ti år. Hvis Gröning erklærede sig rede til at komme for at hjælpe, hed det i brevet, ville han stille sit "Traberhof" til rådighed, for at skaffe et kursted for alle hjælpsøgende.

Nu er Gröning på vej til Traberhof, for at efterprøve sin evne for sine formål. Gröning ejer hverken en bil eller andre materielle værdier. Han er altså henvist til at blive bragt til Rosenheim af venligtsindede venner. Dog må alt ske hemmeligt, for når det først rygtes, hvor han befinder sig, belejrer tusinder hans bolig. Derfor kører vi også hver for sig, for ikke at vække opmærksomhed. "Traberhof", hvor mange sjældne dyr lever sammen i paradisiske samdrægtighed, ligger endnu stille hen. Ingen aner endnu noget om den mands ankomst, som nogle kalder for et af Gud sendt mirakel, og andre gerne vil afsløre som kvaksalver.

Først for få uger siden, har Gröning stillet sig til rådighed for en kommission af fremragende læger i Heidelberg, for under opsyn af anerkendte kapaciteter på psykotera-piens område, at lade sin helbredende kraft virke. Erklæringen fra disse læger lyder: Bruno Gröning er ingen kvaksalver, ingen hypnotisør, ingen mirakeldoktor, men en begavet, ikke lægelig psykoterapeut (sjælelæge)". Selv om den udførlige, mange si-der lange erklæring anerkender Gröning, er der gang på gang stemmer, som udtaler sig imod ham. Også vi spørger os selv: "Vil han endelig her på Traberhof kunne finde et varigt kursted, som han ønsker sig det, og som ville være nødvendigt for at kunne hjælpe de talrige hjælpsøgende"?

Så sidder vi sammen med Gröning for at iagttage ham, og vente på et "mirakel". Men Gröning har straks gennemskuet os, og siger, at det kunne vare længe, hvis vi troede, at vi kunne komme til ham for at opleve noget. Hans kraft er ikke beregnet til at optræde med, men skal hjælpe lidende mennesker. Alligevel sker der meget, som gør os opmærksomme.

Sådan sker det, lige efter at Gröning har sagt, at en roulettekugle i den næste tid vil få indflydelse på ejeren af Traberhofs skæbne, at dørklokken ringer, og et postbud bringer hr. Harward tilladelsen til et spillekasino.

Da vi spørger hr. Gröning, hvornår han første gang mærkede disse hemmelighedsfulde kræfter, fortalte han os noget fra sin ungdom. Han blev født i Danzig den 30. maj 1906. Hans far var, ligesom han, er jævn mand. Da Gröning kom til verden, fortæller han, var han behåret over hele kroppen. Også i dag er Gröning en kraftig mand med stærk hårvækst på armene. Dengang, da han var tre år gammel – altså endnu et barn – helbredte han sine første "patienter". Syge hunde og katte fra hans omgivelser, blev ved leg sunde under hans hænder. Han anede intet om sin helbre-

dende kraft, indtil disse "tilfælde" stadig oftere gentog sig. Så forsøgte han det bevidst, og konstaterede, at han kunne noget, som ingen anden kunne. Når Karl eller Maria, hans bror eller hans søster, havde smerter, forsvandt de, når han lagde sine hænder på dem. Ofte gennemstrejfede han sin hjemegns skove, og søgte efter syge dyr for at hjælpe dem.

Kærligheden til dyrene har han stadig. Og snart sagde han, at han gerne ville gå ned i gården for at være hos dem.

Er det igen et tilfælde, at netop de dyr, der lider af en eller anden skrøbelighed, kommer hen til ham?

Besværligt hinker en and, som i sin tidligste ungdom blev så alvorligt skadet, at den aldrig rigtigt har kunnet gå, hen til Bruno Gröning. Han tager den i sine hænder, stryger den over fjerene, og da han siger: "Nå, løb så", da løber dyret af sted, som alle de andre raske ænder. Aldrig før har nogen på gården set denne and, der er kendt som den hinkende and, løbe sådan.

Værre står det til med en pony, der kom til verden som et misfoster. Den lille hest har ben, der står bagvendt på kroppen. Den bløde mule snuser til mirakeldoktorens hænder, og nu sker der noget, som allerede hører til i området af de ufattelige ting, der hos Gröning er dagligdags. Gröning "tager" sygdommen ud fra hesten, og kaster den – som han siger – i kroppen på fru Hülsmann, som hele tiden befinder sig i hans følge. Fru Hülsmann stiller nu en nøjagtig diagnose på det lidende dyrs sygdom. Gröning stryger af og til langsomt over dyrets pels med sin hånd. Efter få minutter forsikrer han, at dyret langsomt vil udvikle sig normalt. Det vil også kunne gå ligesom andre heste.

Han ser indgående på alle gårdens dyr, og vender så med os tilbage til huset. På vore forbavsede spørgsmål siger Gröning kun, at dette alt sammen var småting, han havde gennem sine magnetiske kræfter bragt lastbilers motorer til at gå i stå. Endnu er der i disse dage ingen syge på Traberhof, på hvem han kan bevise sine evner.

Vi kører altså om aftenen tilbage til München, hvor vi besøger en fuldstændig lammet kvinde, som allerede i ti år, forgæves har søgt 21 læger. Gröning begynder straks sin "behandling". Han beder den syge om ikke mere at tænke på sin lidelse, og kun koncentrere sig om ham. Stiv og hjælpeløs sidder hun i sin kørestol. Gröning rører hende ikke, og spørger heller ikke til hendes lidelse. Alligevel siger han hende alle de steder, hvor hun mærker smerter og ikke er rask.

Spændt iagttager den syges plejerske helbredelsesprocessen. Intet tyder på, at Gröning må koncentrere sig særligt. Han ryger den ene cigaret efter den anden, og taler med os og den syge, og ind imellem siger han, at hun kunne løfte de stive arme. Næsten hele stivheden er forsvundet. Den syge kvinde løfter forbavset armene op til hovedet. Da vi beder hende om at gøre rigtige bevægelser, udførte hun dem uden særlig anstrengelse.

Selv om Grönings tilstedeværelse blev holdt strengt hemmelig, er der allerede to andre hjælpsøgende i værelset. En ligeledes ældre kvinde har stive fødder, og kan kun træde på hælene. En "rullen" til tåspidserne er umulig. Hendes larmende gang, på grund af stivheden i fodleddene, kan høres i hele huset. Efter kort tid går kvinden fuldkommen normalt, og kan endog stå på tåspidserne.

Den næste patient kan ikke af egen vilje gøre krav på Grönings hjælp. En over 70 år gammel kvinde, hvis ånd i årevis har været forstyrret, føres frem for ham. Mirakeldoktoren taler til hende, giver hende hånden, og snart ser hendes øjne normalt på manden, som udstråler de hemmelighedsfulde kræfter. Næste dag har denne syge, for første gang i årevis, holdt en avis i hånden, forstået billederne, og bedt plejersken om en spadseretur.

Nu er Grönings opholdssted ingen hemmelighed mere. En avis bringer det første interview med ham, og på redaktionen hober forespørgsler og breve op til Gröning. Stadig tilhører vi den lille kreds af dem, der kender Grönings opholdssted.

BILLEDUNDERSKRIFT

[Billede: Bruno Gröning med hjælpsøgende på Traberhofs terræn]

Billede foroven: Gröning, der ikke lader sig afholde fra at meddele menneskemængden, at han, selv om det gør ham meget ondt, ikke må helbrede, blev af menneskene anset som en helgen. I midten: Da Gröning forlader huset, hvor han for de forsamlede læger havde stillet fjerndiagnoser, stimlede mange mennesker sammen foran havelågen, for at opnå helbredelse. Til venstre: Det var gribende at se, da den i fire år lammede J. Haas fra München, steg ud af sin sygevogn, og gik hen til Gröning for at takke ham. Til højre: Dagligt vokser brevstrømmen, der kommer til Gröning. Blinde, lamme og døve, sætter hele deres håb til ham. Fotografier: Fosch

Artikel

"Kun Gröning kan hjælpe"

Gröning ville selv gerne helbrede og hjælpe. Men han kommer, som han siger, i konflikt med sig selv, når han ingen tilladelse får. Han vil igen stille sig til rådighed for en kommission af bayriske læger, for at bevise sin helbredende evne. Nogle læger og en kendt personlighed fra det kirkelige liv, tilbyder ham et hus i omegnen af Miesbach, som Gröning skal gøre til et kursted. Gröning omtaler selv disse fremtidens "klinikker" som sygehuse, hvor de syge bliver bragt ind ad fordøren, og kunne forlade huset som raske.

Nu nytter heller ikke den strenge sikring af hemmeligheden om Gröning mere. Selv om han hele tiden undgår at lade sig se af udenforstående, omringer de syge nu også hans bayriske bolig. Grunden foran huset, trapper og entréer, er tæt belagt med

syge. Lamme og blinde, døve og syge med alle tænkelige lidelser, venter på det forløsende øjeblik, hvor de får Grönings hjælp forundt. Gang på gang understreger hans ledsagere, at han intet kunne helbrede, fordi han ikke måtte helbrede.

Men intet kan få de håbefulde til at gå hjem, uden at have set ham. En aften banker en fuldkommen opløst mand på døren. Grædende beder han om at måtte tale med Gröning. Bruno Gröning kan ikke mere holde sig tilbage for så stor smerte, og lader ham komme ind. Manden, en bonde fra omegnen, fortæller om sin kone, der ligger for døden. Kun Gröning kunne hjælpe, mener han. Mirakeldoktoren holder ham i hånden og spørger, om de derhjemme har noget at spise. Manden tror, at Gröning vil komme med hjem, og svarede: "Ja, naturligvis". Så meget mere forbavset er han, da Gröning sender ham hjem, med besked på at lave noget at spise til sin kone, da hun er sulten. Manden forsikrer, at det umuligt kan være rigtigt, da hans kone i ugevis ikke havde spist, og ligger for døden. Alligevel går han hjem, på Grönings gentagne opfordring. Ved døren sagde Gröning, at han kunne komme igen næste morgen.

Dagen efter kommer manden ophidset til Gröning og fortæller, at hans kone virkelig var sulten derhjemme, og havde ventet på hans hjemkomst. Genert beder han, om han måske må præsentere hende for Gröning, hun stod foran huset og ventede på ham. Efter dette besøg går kvinden til den nærmeste restaurant, drikker der tre kopper kakao med kager, og spiser bagefter to par svinepølser.

Grönings arbejde i Bayern, skal gennem en dokumentarfilm fra "Rolf Engler Dokumentar-Film GmbH", autentisk give bevis for alle tvivlere. Siden de første dage af sin ankomst til Bayern, bliver Gröning hele tiden overvåget af filmkameraets optiske øje, der uigendriveligt registrerer alle hans handlinger.

Da fru en tidligere bayrisk minister i sidste uge blev meget syg, kom denne med fly til Köln, for at bede Gröning om at hjælpe sin kone. Gröning lod som svar på denne bøn manden vide, at det kun var muligt for ham at komme, når han havde fået den officielle tilladelse til at helbrede. Han understregede derved, at alle hidtidige helbredelser kun var sket, ved at syge mennesker tilfældigt havde befundet sig i hans omgivelser. For at hjælpe sin alvorligt syge kone, besluttede ministeren sig til at sammenkalde et kuratorium af anerkendte læger, der ville kunne skaffe grundlaget for en generel tilladelse for Grönings arbejde.

Torsdag den 25. august, klokken 10.30 om formiddagen, mødtes denne kommission i den syges hus. Man kunne mærke på herrerne, at de ikke, sådan uden videre, var rede til at afvige fra deres traditionelle linie.

Gröning er derimod et menneske, som er imod enhver tvang. Kun vanskeligt lader han sig bevæge til at føje sig efter disse lægers bestemmelser. Gang på gang understreger han for den eneste tilstedeværende korrespondent, at han ville miste sin kraft, som han har fået af Gud, hvis han ville lade sig tvinge af mennesker til at anvende sine gaver.

Artikel

Ingen helbredelse under tvang

Upåklagelig fjerndiagnose er et bevis på Grönings kunnen.

Da Gröning, efter kommissionens bestemmelse, havde forladt værelset, blev den syge bragt til de tilstedeværende læger. Så hentede de Bruno Gröning ind igen, og denne stillede for de tilstedeværende herrer, uden overhovedet at berøre den syge, følgende diagnose for alle den lidende kvindes sygdomme, der samtidigt blev skrevet ned af fru Hülsmann, der sad i et andet værelse: "Anspændthed i underlivet, tryk på blæren, trækken i bækkenet både til venstre og til højre og til lænden. Nyrerne arbejder ikke rigtigt. Ensartede stik ved venstre skulderblad, indefra og til hvirvlen, trækken fra lænden opad til baghoved. Flimren for øjnene. Trækken fra tindingen til næseben. Tryk over begge øjne og i midten af panden. Fra panden lette stik til baghoved, en dump fornemmelse i venstre øre, let ansændelse af halsmuskel. Indre tryk giver let synkebesvær. Kæbe ubevægelig. Mund kan kun åbnes ca. 1 cm. Trækken i overkæbe og et sted i underkæben, venstre side, hvor visdomstand mangler ved sidste bageste tand. I underkæben er der fjernet to tænder. Hjertet er til tider plaget. Mærker ved ophidselse let åndenød. Stik under hjertet, strålende ud mod venstre. Tryk og ansændthed i maven. Der ligger tryk under og bag maveudgangen. Fordøjelsesvanskeligheder. Lettere tryk og let hævelse over maven. Appetitløshed, af og til opsvulmning af lever, som trykker på galden, går til maven og giver kvalme. Af og til dårlig ånde. Næsen er ikke fri. Et særligt smertende sted i underlivet, dybere til højre end til venstre. Fødder svulmer af og til noget op og forkrampes, er for det meste kolde og noget fugtige. Af og til lette kramper i læggene, let stivhed i knæene. Det giver besvær at stå længe. Også tyngde i armene, mere til venstre end til højre. Hænderne også af og til fugtige. Ligevægtsforstyrrelser".

Denne upåklageligt stillede fjerndiagnose, der blev kontrolleret af alle lægerne, havde allerede været et bevis på Grönings evner.

Desværre besluttede Gröning sig til ikke at give efter for tvangen, og kunne altså den første tid hos den syge, der på grund af de mange lægers tilstedeværelse var meget ophidset, kun opnå ringe helbredelsesresultat. Gröning havde forudsagt det, og for at bevise sine kræfter, gav han husejeren et bevis på sin kunst, efter at kommissionen var gået. Han helbredte ham, i løbet af få minutter, for en mangeårig astmalidelse.

Da Gröning derefter ville forlade huset, var det allerede rygtedes blandt folk, at mirakeldoktoren var til stede i dette hus, så hundreder af mennesker var stuvet sammen foran havelågen for at få hjælp. Blandt dem befandt sig også postarbejder Gerseder, Schlieracherstraße 7, der for 14 år siden blev afskediget på grund af sin astmalidelse. Også han kunne, kort efter at have hilst på Gröning, bekræfte for alle omstående, at han var blevet befriet for sin lidelse. Gröning, der ikke lod sig afholde fra, i det mindste at meddele de ventende mennesker, at han, så ondt det end gjorde ham, ikke måtte helbrede, blev af menneskene anset for at være en helgen.

Da den 71 år gamle, for fire år siden lammede Johann Haas fra München, Oberbibergerstr, i en sygestol forsøgte at bane sig vej gennem mængden til Gröning ved hegnet, blev Gröning opmærksom på ham. Han opfordrede folk til at gøre plads for denne stakkel. Da han sad i sin vogn foran Gröning, og så bedende på ham, sagde Gröning til ham: "Rejs dig, og gå!" Uden tøven rejste Johann Haas sig op fra sin vogn, og sagde med tårer i øjnene til alle de omstående: "For første gang i fire år kan jeg stå", og gik hen til Gröning for at omfavne ham. Alle tilstedeværende var i den grad rystede over denne hændelse, at mange stod med tårer i øjnene. Så gik Johann Haas, skubben sin indtil da benyttede sygestol foran sig, hjem til fods.

*

Vi vil fortsætte beretningen. Joachim Slawik har forsikret os, at han også vil meddele Almfried sine fortsatte iagttagelser og oplevelser med Gröning.

Kilde:

Almfried: Das Familienblatt für den Feierabend, Trostberg, 3.9.1949, S. 2-4